

άβροχος

άβροχος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. ἄβροχος], (για μήνες, εποχές) που κατά τη διάρκειά του δεν έβρεξε ή δε βρέχει: «φέτος είχαμε άβροχο καλοκαίρι»

- *αβρόχοις ποσί*, χωρίς κόπο, μόχθο ή άλλη ταλαιπωρία, τελείως ανώδυνα: «ανέβηκε στα υψηλά κλιμάκια αβρόχοις ποσί, γιατί είχε θείο έναν βουλευτή». Η φρ. αναφέρεται στη Βιβλική αφήγηση της διέλευσης της Ερυθράς Θάλασσας από τους εξακόσιους χιλιάδες καταδικωμένους από τον Φαραώ Εβραίους, οπότε με τη βοήθεια του Θεού ο Μωυσής χώρισε στα δυο τη θάλασσα κι έτσι μπόρεσαν να περάσουν χωρίς να βρέξουν ούτε τα πόδια τους. Πρβλ. (Έξοδος ιδ´-ιε´)

- *Αύγουστος άβροχος, μούστος άμετρος*, όταν, σύμφωνα με τους εμπειρικούς κυρίως μετεωρολόγους που ακόμα και σήμερα υπάρχουν στην επαρχία, δε βρέχει τον Αύγουστο, έχουμε καλή παραγωγή σταφυλιών.

- *μ´ άβροχο Φλεβάρη, λιγοστό σιτάρι*, όταν, σύμφωνα πάλι με τους παραπάνω μετεωρολόγους, δε βρέξει το Φεβρουάριο, θα έχουμε μειωμένη παραγωγή σιταριού: «οι γεροντάδες είναι ανήσυχοι που δε βρέχει, γιατί μ´ άβροχο Φλεβάρη, λιγοστό σιτάρι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας